
VIÊN LINH

Cánh hồng

Cảnh hồng

Viên Linh

cành hồng

Viên Linh

Bìa: ***M.C.P***

Nguồn: *Thư Quán bản thảo*

cảnh hồng

VIÊN LINH

**Tuần báo KHỞI HÀNH
số 39 và 40 - Xuân 1970**

Vĩnh nắm tay con bé dắt nó bước
lên cầu. Buổi chiều nắng gắt,
chàng vừa rời bỏ phía sau con đường

không bóng cây, trơ vắng, thỉnh thoảng bốc lên inh ỏi tiếng còi xe vận tải từ ngoài ô vào, trên chất nặng hàng hóa vừa được dỡ từ kho xuống.

Chiếc cầu ngán, một đầu dính liền bờ, một đầu gắn cứng vào nhà hàng nổi. Buổi chiều, mực nước đang lên trở lại, nhưng còn dưới lằn dấu nơi chân đá của Mỡ Đậu Láo dưới vệt thâm chạy ngang như một băng vải màu xanh rêu, ngăn thủy triều cao nhất đêm qua, đã vừa rút xuống hết vào buổi sáng. Đã lâu lắm, hôm nay Vĩnh mới lại có dịp trở lại nhà hàng nổi, mới có dịp nhìn ra khúc sông Sài Gòn ngang bến Thương Khẩu, ngồi trên boong chiếc tàu giả, nghe sóng vỗ róc rách phía dưới.

Có đến mười năm nay rồi, con tàu vẫn chưa rời khỏi bờ lấy một lần dù khói vẫn thả đều đều lên trời, dù mỗi chiều,

mỗi đêm không ngớt người lên xuống. Không có con bé chắc chiều nay chàng không tới chỗ này. Lúc ăn cơm trưa xong ở nhà người bạn, con bé nhìn Vĩnh cười im lặng. Chú Vĩnh thấy nó lớn chưa. Ủ, trở mã rồi. Con bé nghiêm mặt khi nghe Vĩnh nói đùa với má nó. Chàng nâng ly cà phê tim một lời nói vớt vát làm thân, nó hơi bĩu môi. Tôi nhớ hai ba năm trước nó còn nhỏ xíu. Vĩnh nói, tay nâng cao hơn mặt bàn chút ít.

– Hồi đó còn dẫn nó đi ăn kem, bây giờ chắc nó chê tôi già, đi bên cạnh sợ xấu lây.

– Chú nói xạo.

– Không, chú không nói xạo với cháu.

– Có.

Vĩnh uống ngụm cà phê, ngẫm nghĩ. Chàng nhìn trộm con bé sau miệng tách. Nói bắt gặp cái nhìn của chàng, môi dưới lại hơi trề ra. Vĩnh làm bộ cứng cỏi đặt cái tách xuống.

– Chú xạo bao giờ. Cho là xạo đi, nhưng là xạo với ai. Chưa khi nào chú xạo với cháu hết.

– Thế mà chú xạo với cháu, lâu rồi.

Vĩnh hỏi lâu là bao giờ, nó lấy điệu nhún vai.

– Chú chóng quên quá. Mới hai ba năm mà chú đã quên. Chú không nhớ thiệt sao.

Vĩnh ngạc nhiên ngó người bạn gái, rồi nhìn con bé.

– Chú không nhớ chú đã nói gì với

cháu, mà dù chú có nói, không lẽ cháu còn nhớ sao.

– Cháu nhớ.

– Thế chú nói gì.

Con bé ăn múi cam. Cặp môi nó tươi hồng.

– Chú tưởng trẻ con không biết gì sao. Lúc ấy cháu cũng mười tuổi rồi chứ bộ.

Vĩnh cười hì hì.

– Lớn quá nhỉ. Con gái mười tuổi khôn bằng con trai mười hai tuổi phải không?

– Ủ. Cháu lại thông minh, mười tuổi mà bằng đứa mười ba tuổi. Ủ, cho là thế đi. Vinh gật đầu không biết con bé định nói gì.

– Rồi sao?

– Còn sao nữa. Vì là con gái nên cháu bằng một đứa con trai mười hai tuổi, lại thông minh nên cháu bằng một đứa mười lăm tuổi. Năm cháu mười lăm tuổi chú có hứa hôm nào sẽ cho cháu đi chơi khắp Sài Gòn. Thế mà bây giờ cháu vẫn chưa thấy chú thực hiện lời hứa. Ai xạo?

Vĩnh ngấm hai mẹ con, nghĩ: má mà y xạo, nhưng lại hỏi còn bé một câu không hề suy nghĩ:

– Thế bây giờ cháu còn muốn đi không?

– Đi. Chú.

Vĩnh e dè nói người bạn cũ. Nàng im lặng. Im như ngôi nhà cũ kỹ, nhỏ bé mà hai mẹ con nàng cư ngụ suốt ba năm

nay, từ khi người đàn ông duy nhất trong nhà mà họ trông cậy được từ trần. Người bạn của Vĩnh chết lúc anh ba mươi sáu tuổi, ngay trong tháng vợ anh ở cũ đứa con trai mà anh mong ước. Thằng nhỏ năm nay ba tuổi, đang ngủ ở phòng trong. Vĩnh, từ ngày bạn mất, ít lui tới ngôi nhà này. Hôm nay chàng đã dừng lại, bước vào, sau khi đã ngần ngừ đứng ngoài cửa tới năm bảy phút. Chàng biết người đàn bà góa chồng ấy vẫn sống cô độc, song chàng ngại có thể sẽ gặp một người đàn ông nào đó trong ngôi nhà bạn.

Cho tới hôm nay chàng trở lại. Trong bữa cơm trưa, được mời niềm nở và ở lại rất ơ hờ, trong nỗi bâng khuâng mờ nhạt vật vờ như một hơi sương muộn, Vĩnh hiểu người bạn gái của chàng sắp phải đi thêm một bước nữa. Đứa con trai nàng ba tuổi, và không lâu nữa, nàng phải tiếp

tục những ngày thanh xuân dang dở.

– Chưa, mấy năm nay không ai dẫn cháu đi đâu hết. Má cháu đi làm trưa đâu có về. Năm giờ tan sở ở Long Bình, sáu giờ má cháu mới về tới Sài Gòn. Lại từ bến xe về tới nhà cũng nửa tiếng nữa. Ăn cơm xong là má cháu mệt đi nằm ngay, chả mấy khi dẫn cháu đi đâu được.

– Ở má cháu bận quá mà. Còn bạn cháu?

– Mấy con nhỏ đó lí lắc cháu chịu không nổi. Chỗ này là chỗ nào đây, chú.

– Sông Sài Gòn.

– Chiếc phà kia đang chạy đi đâu đó chú?

– Bên đó là Thủ Thiêm.

– Thế còn chiếc tàu khổng lồ kia, chắc là tàu ngoại quốc.

– Ờ.

– Nó đi mãi đâu chú?

– Chắc là Tân Gia Ba hay Hồng Kông.

– Thế còn cái tàu này?

Vĩnh ngó nhìn con bé, hỏi:

– Cái tàu nào?

– Cái tàu mình đang ngồi đây này.

Chàng cười, không trả lời. Trong khi im lặng, chàng nghe tiếng sóng vỗ róc rách từng đợt. Trên mặt sông đục, từ nơi chiếc phà đang chạy, hàng vệt sóng từ mau đến thưa chạy liên tiếp vào bờ. Vĩnh để ý nhà hàng nổi hơi dập dềnh.

– Sao chú cười.

– Không.

– Nó chạy đi đâu, chú?

Vĩnh lại cười, nhìn con bé kỹ hơn, cố gắng hiểu rõ nó. Chàng bỗng buồn bã. Quả thật nó không biết nhà hàng nổi này là một con tàu giả. Nó không biết rằng con tàu này, ngày này qua tháng khác, mãi mãi, chỉ đậu yên một chỗ, mãi mãi chỉ nhả khói lên một góc trời, mãi mãi chỉ chở hàng những kẻ lữ khách không hành trang, y phục nguyên nếp lúc xuống tàu và tâm hồn một khối chẳng đổi thay khi trở lại đất liền.

– Kìa, chú, cháu hỏi.

– Để xem. Nó chạy trong nước thôi. Tàu này chạy sông chứ không chạy biển được.

– Có phải tàu gì cháu nghe nói mỗi

đêm có ca nhạc âm ã đây phải không?

– Tàu gì, cháu?

– Cháu nghe nói tàu gì có hàng ăn có ca nhạc đó.

– A. Ồ. Kìa mưa rồi.

– Trời ơi sương quá! Cháu thích ngồi trong xe xích lô khi trời mưa lắm. Chết, mấy giờ tàu chạy chú?

– Giờ mấy giờ rồi?

Con bé xem đồng hồ tay:

– Sáu rưỡi.

– Không lo, cháu, Bảy giờ nó mới chạy.

Mưa nặng hạt hơn, dội xuống mái tôn âm âm.

Hai người nhìn ra mặt sông, nước nhảy múa sóng sánh vui mắt. Phía Thủ Thiêm mờ trắng, khoảng cách mới xa hơn. Trong mưa, một chiếc thương thuyền nào đó kéo còi. Giữa sông một chiếc ca nô chạy ngang mỗi lúc một gần, rồi hướng về phía cột cờ Thủ Ngũ.

– Chú nghĩ gì đó? Cháu thấy chú có vẻ buồn.

– Không có đâu. Cháu thấy chú buồn à?

– Dạ. Lúc nào chú cũng có vẻ buồn hết. Má cháu bảo không biết sao Ba với chú chơi thân được với nhau. Hai người chả có điểm nào giống nhau hết.

– Thiệt sao?

– Thiệt mà. Cháu cũng thấy như vậy. Má bảo Ba ở đâu ở đó, còn chú không

bao giờ ở yên một chỗ cả. Sao vậy chú.

– Tại chú thích thay đổi.

– Chú xấu.

– Nhảm nào.

– Má bảo chú nhiều người yêu lắm.

Người ta có thể yêu nhiều người một lúc sao?

– Chắc là không.

– Cháu thấy người ta yêu mãi một người thì được. Má cháu đấy. Má bảo sẽ không lấy chồng nữa.

Mưa bỗng ào ào bay vào lòng tàu từng mảng lưới nước. Con bé ngơ ngác ngó xuống chiếc áo đầm:

– Ướt hết rồi chú.

Nó đứng dậy, nhìn Vĩnh. Vĩnh xô

ghế, ngó vào phía trong. Khách đã dồn vào dãy bàn giữa đông kín. Yên vị. Mãi nói chuyện với con bé, chàng quên đổi bàn từ lúc mưa còn nhẹ.

Chàng hỏi người bồi vừa đến gần, muốn kiếm một cái bàn không hắt mưa. Anh ta bảo chỉ còn bàn dưới hầm tàu. Vĩnh kéo con bé đi trở xuống.

Nó reo nho nhỏ bên tai chàng lúc hai người đã ngồi bên chiếc bàn cạnh cửa kính. Trong hầm nhìn ra, mặt nước lấp mé khung cửa:

– Trời ơi, cháu thích quá. Như đi tàu ngầm vậy.

– Làm như đã đi tàu ngầm rồi không bằng.

Con bé rùn vai cùng lúc một tiếng còi tàu lan truyền trên mặt sông.

– Tàu chạy hả chú?

Vĩnh cười:

– Ủ. Cái tàu cháu nói đó. Mỗi tối nó ra Nhà Bè rồi lại về đây.

– Mình đi luôn hả chú?

– Ủ.

– Lát tối mình lại về đây hả?

– Mình đi luôn.

– Đi đâu?

Vĩnh nhìn làn da mịn màng trắng hồng của con bé:

– Đi luôn. Cháu chịu đi với chú không?

– Bao giờ về mới được chú?

– Đã bảo đi luôn mà.

Con bé phá ra cười:

– Không về đây nữa hả?

– Không.

– Bỏ mẹ cháu một mình sao?

Vĩnh làm bộ ngẫm nghĩ trong trò đùa vui thú:

– Lâu lâu về thăm chứ.

Con bé gật đầu thản nhiên:

– Vậy thì được.

*

Trời mưa, chiều xuống nhanh. Giữa bữa ăn tối, Vĩnh đã nhìn thấy những đốm đèn bên kia bờ, thấp thoáng sau những màn nước trắng.

Trong một vệt đen xám, những bóng điện úa vàng thấp thoáng.

– Đấy là đâu, chú?

– Xem nào. Bờ bên kia.

– Ai chả biết thế, nhưng chỗ đó là chỗ nào.

– Xa Sài Gòn lắm. Cháu không thấy tàu chạy lâu rồi sao.

– Hơn nửa tiếng rồi.

Nó bỗng cười thích chí:

– Má cháu tưởng cháu đang ở quanh chợ Bến Thành là cùng. Nửa tiếng, chắc mình đang xa Sài Gòn đến gần hai chục cây số, chú nhỉ.

– Chứ sao. Cháu thích không?

– Còn hỏi. Từ nhỏ tới giờ cháu có được ra khỏi cái thành phố đó lần nào đâu. Tiếc là mình đi đêm, cháu không nhìn thấy rõ mấy. Nhưng cảnh vật phải lạ lắm, chú nhỉ?

– Chứ sao. Cháu thấy không, ánh đèn chuyển động thấp thoáng.

– Như ma trôi.

– Cây cối um tùm.

– Như rừng ấy chú nhỉ. Nghe sóng vỗ. Cháu có cảm tưởng mình đang đi đâu xa lắm. Chỗ này chắc là xa bờ đến hai cây số.

– Ba, bốn.

– Lỡ đắm tàu rồi làm sao, chú?

– Chú sẽ chìm lỉm, vì chú không biết bơi.

Cô bé khều tay Vĩnh:

– Chú đừng lo, tàu đi êm thế này, sóng nhỏ mà. Vả lại cháu biết bơi, cháu sẽ đưa chú vào tới bờ cho mà xem.

– Cháu nhỏ xíu à.

Con bé trề môi:

– Đừng coi thường người ta, cứ đắm tàu đi rồi biết,

Vĩnh phá ra cười, gật gật cái đầu.
Con bé che miệng ngó chàng.

*

Hai người trở lên boong tàu lúc trời tối mịt, mưa đã tạnh. Vĩnh cố ý đi chậm lại trước chiếc cầu bắt vào bờ. Con bé không nhận ra con tàu giả

vừa đưa nó đi một chuyến đi ảo tưởng. Cặp mắt long lanh, nó dặt tay Vĩnh trở lại bờ.

– Mình đi xa quá hả chú.

Vĩnh ngó thành phố đổi khác, gật đầu:

– Chưa bao giờ chú đi xa như vậy đó.

20-1-1970

KHỞI HÀNH – Tuần báo văn học nghệ thuật ra ngày thứ năm số 39 và 40, ngày 22–29/01/1970. Xuân 1970

